

Тя бѣше погълнхѣта отъ щастieto си, и нито въ погледитѣ на съсѣднитѣ, нито въ лукавитѣ поусмихвания на други, тя не можеше да угади жестоката клевета, на която бѣше жертва

Кандовъ се страшно възмуцаваше.

Току що Рада минаваше край кафенето, Стефчовъ се наведе и прищепнх съ ехидна усмивка вѣщо на Мердевенджиева. Псалтътъ се извърнх, изгледа отминхлата мома и смиянх лукаво. Шопотътъ се прѣдаде по-нататѣкъ и извика злобни ухилвания. Тържествующий Стефчовъ не се задоволи съ това: той изрѣче пронически извѣстния стихъ отъ бунтовната пѣсенъ:

„Кждѣ си, вѣрна ти любовь народна?“

и се искашля безочливо.

Мвюзина разбрахх кждѣ биеше брадватата му и се спогледахх знаменателно.

Стефчовъ искусно подхвърли тема за разговоръ. Подбий-шегитѣ и язвителнитѣ остроти заваляхх на смѣтка на нещастната дѣвойка.

Кандовъ, който до сега търпѣливо слушаше, неможѣ да се одържи повече.

— За кого подхвърляхте тия подигравки, за Рада Госпожина ли? попита той Стефчова.

Въ кафенето се възцари тишина.

— Що питашъ? па и да е за Рада Госпожина, какво? отговори Стефчовъ упорито.

— Ако за неж разбирашъ, то азъ ти казвамъ, че си клеветникъ и нисъкъ челякъ! извика студентътъ, като стана запъхтянъ.

— Азъ ли съмъ нисъкъ или ти — това да сжди публиката. Колкото за клеветникъ на Рада Госпожина — ти прощавай. Питай и кучетата . . . и тѣ знайтъ Азъ те съвѣтвамъ да не зимашъ трудъ на себе си да